# frostkungen

ANDERS

# de la Motte

# frostkungen

Bokförlaget Forum

**TIDIGARE UTGIVNING**

*Geim*, 2010
*Bubble*, 2011
*Buzz*, 2012
*MemoRandom*, 2014
*UltiMatum*, 2015
*Slutet på sommaren*, 2016
*Höstdåd*, 2017
*Vintereld*, 2018
*Våroffer*, 2020
*Döden går på visning* (tillsammans med Måns Nilsson), 2021
*Ett fynd att dö för* (tillsammans med Måns Nilsson), 2022
*Bortbytaren*, 2022
*Glasmannen*, 2023
*Rostskogen*, 2024
*Nattjägaren*, 2025
*Ett fall på Capri* (tillsammans med Anette de la Motte), 2024
*Intrig i Amalfi* (tillsammans med Anette de la Motte), 2025
*Rivaler i Rom* (tillsammans med Anette de la Motte), 2026

MIX
Paper | Supporting responsible forestry
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

Bokförlaget Forum

**BOKFÖRLAGET FORUM**
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@forum.se | www.forum.se

**COPYRIGHT** Anders de la Motte 2026
**OMSLAGSFORMGIVARE** Maria Sundberg
**OMSLAGSBILDER** Adobe Stock, Midjourney, Flux.2 pro & ChatGPT
**ISBN** 978-91-37-16507-3
**TRYCKT HOS** Scandbook EU 2026
Första tryckningen

Hjorten hade av allt att döma landat någon meter in i skogen. Den måste vara ganska stor, för nedslagsplatsen mäter åtminstone en dryg kvadratmeter. En oregelbunden svacka i den djupa lössnön, där djuret sprattlat för att komma på fötter, följd av en vinglig snöränna där den chockade hjorten flytt in i den mörka granskogen. Följt sina instinkter och sökt sig bort från vägen, bort från bilen som nyss dödat den.

För även om hjortens hjärta fortfarande slår lever den på lånad tid, det vet Oskar Holm. Spåren längs flyktrännan vittnar tydligt om den saken.

Lössnön är full av små fläckar, vars kanter blänker olycksbådande rött i ljuset från hans pannlampa. Små brunnar av fruset blod, tillräckligt många och djupa för att berätta att hjortens skador är allvarliga. Vilket i sin tur betyder att han har ett jobb att göra.

Holm pulsar tillbaka upp på skogsvägen där han har parkerat pickupen. Han har varit eftersöksjägare för det här området i snart fyra år, men hans erfarenhet sträcker sig betydligt längre än så. Jakt har varit hans intresse ända sedan han blev stor nog att hantera ett salongsgevär. Och efter snart trettio år i de här djupa skogarna finns det få jaktscenarier han inte är bekant med. En påkörd hjort under en mörk, iskall vinternatt är inte något undantag.

Holm lyser på den improviserade markering som den olycksdrabbade bilisten hängt invid vägkanten. En fryspåse fäst vid en grangren rasslar ilsket i den tilltagande vinden.

Bortsett från påsen finns det inga spår på olycksplatsen, konstaterar Holm medan han sveper med pannlampan över den smala skogsvägen. Inget splitter efter krossade strålkastare eller plastbitar från stötfångare eller skärmar. Bilföraren måste ha haft tur, eller så var lämningarna efter kollisionen så små att snöröken hunnit gömma dem, på samma sätt som den redan gjort med hjulspåren.

Fast Holm har lite svårt med den förklaringen. Han har ägnat hela sitt yrkesliv åt att avläsa omgivningen. Lägga märke till små detaljer, iaktta väder och vind och andra skiftande förhållanden i skogar och marker som påverkar viltets beteende.

Spåren efter hjorten inne i skogen är fortfarande tydliga, det har han nyss noterat. Men snötäcket uppe på skogsvägen saknar hjulspår, utöver dem från hans egen pickup. Det går inte ihop.

Holm tittar på sitt armbandsur. Kvart i ett på natten.

Samtalet från polisens ledningscentral kom för en knapp timme sedan. Han hade just varit på väg att gå och lägga sig, men i stället hade han fått dra på sig vinterkläder och lasta studsaren och hunden i bilen för att ge sig ut i den kalla vinternatten. En timme, plus den halvtimme han lagt på att leta sig hit. Det borde inte vara tillräckligt för att vinden skulle hinna hölja vägen i snö.

Fast det är inte bara frånvaron av hjulspår som är märklig.

De allra flesta viltolyckor han skickas på inträffar vid någon av huvudvägarna, och oftast vid gryning eller skymning då viltet är som mest i rörelse. Efter midnatt på en skogsväg mitt i ingenstans tillhör definitivt undantagen.

I den här delen av skogarna finns bara några enstaka hus, de allra flesta sommarstugor som på vintern står mörka och obebodda. Vad olycksbilisten gjort härute en natt som denna

är även det något av en gåta, på samma sätt som de försvunna hjulspåren.

Men Holm är inte här för att lösa gåtor, påminner han sig medan han knäpper jackan upp till halsen och drar på sig vantarna.

Den mystiske bilisten har i alla fall handlat helt enligt regelboken. Märkt ut platsen för viltolyckan och ringt polisen innan han eller hon försvunnit i mörkret.

Och någonstans därute i skogen ligger en skadad hjort, vars lidande måste avslutas så fort som möjligt.

Holm öppnar bakluckan på pickupen och hänger på sig studsaren innan han släpper ut Vigga ur hundburen.

Vigga är en blandning av labrador och sibirisk lajka, en tjuvparning som resulterat i en skarp eftersökshund som inte ryggar undan ens för vildsvin.

Tiken gnyr svagt av iver då hon får på sig spårselen. Holm matar ut några meter av spårlinan och styr Vigga in i skogen bakom den fladdrande plastpåsen. Hunden sniffar runt i några sekunder vid nedslagsplatsen innan hon ivrigt fortsätter längs rännan som den flyende hjorten lämnat efter sig i snön.

Vintern har haft trakten i ett järngrepp sedan en bit innan jul. Även inne bland träden är snön knädjup och dessutom alldeles för porös för att några klövavtryck ska gå att uppfatta. Men med hjälp av blodfläckarnas placering och snörännans storlek bedömer Holm att djuret de spårar troligen är en vuxen dovhjort.

Vigga rör sig målmedvetet längs rännan med nosen nedkörd i lössnön medan Holm pulsar efter med spårlinan i handen.

Då och då lyser han in i mörkret framför dem med pannlampan för att försöka uppfatta reflexerna från djurögon. Förr eller senare kommer chocken och blodförlusten ta ut sin rätt och hjorten kommer att lägga sig ner under en gran för att invänta döden. Om han och Vigga har för bråttom riskerar de att skrämma upp djuret igen, vilket innebär att jakten, och därmed också lidandet, fortsätter helt i onödan.

Efter tio minuters spårande håller Holm in Vigga. Tiken tittar irriterat upp med snö hängande kring nosen, som om hon inte tycker om att bli avbruten mitt i sin uppgift.

Holm kontrollerar kompassen som han har insydd i sitt klockarmband. De rör sig mot nordväst, vilket han räknat med. Skadade djur söker sig oftast mot vatten och det ligger en skogstjärn inte långt härifrån. Tjärnen måste visserligen vara frusen, men det hindrar inte hjortens instinkter. Holm justerar pannlampan och rättar till studsarens axelrem.

”Sök, Vigga!”

Tiken dyker tillbaka ner i snörännan och följer den vidare in bland träden, med Holm några meter bakom.

Ljuset från hans pannlampa skapar långa, olycksbådande skuggor mellan trädstammarna, men Holm är inte mörkrädd av sig. Han har hund och bär på ett skarpladdat gevär. Den farligaste varelsen i de här mörka skogarna är därmed han själv, och han tror varken på spöken eller skogsväsen. Sådana finns bara i sagorna.

Ändå är det något med den här situationen som då och då får honom att kasta en orolig blick över axeln. Frågorna från tidigare vill inte riktigt låta sig tystas.

Vad gjorde egentligen föraren mitt i natten härute i skogen? Och hur kunde bilen bara försvinna utan några spår?

Holms tankar avbryts då skogen framför dem öppnar sig i en glänta. Längst bort i lampskenet hukar en mörk sommarstuga. På uppfarten framför står två översnöade bilar.

Holm stannar upp och håller in Vigga.

Platsen och stugan är båda bekanta, inser han. Han gjorde sin far sällskap hit i somras för att lämna av en rökt rådjursskinka till stugans ägare, Mikael Franzén. En tjänst eller gentjänst av något slag, vars detaljer hans far inte gått in på. Skogen är full av sådana, och Franzén ska man helst stå på god fot med. Han har flyttat från kommunpolitiken vidare in i riksdagen, känner allt och alla, och vet hur man smörjer hjulen.

Sommarstugan är ett bra bevis på den saken.

Den ligger vackert och avskilt, alldeles intill den lilla tjärnen. På baksidan finns både brygga och en nybyggd bastu alldeles vid sjökanten, trots att strandskyddet normalt borde ha satt stopp för den sortens byggen.

Kanske är familjen Franzén här för en vinterhelg. Planerar att åka skridskor på sjön och långfärdsskida i skogarna. Sitta framför brasan och dricka varm choklad, som i en mysig tv-film.

Holm sveper försiktigt runt med lampan över gårdsplanen. Snörännan efter hjorten fortsätter runt husknuten. Precis som han gissat är djuret på väg ner mot vattnet, vilket betyder att han och Vigga måste ta sig in på själva stugtomten. Kanske borde han knacka på och förklara vad han håller på med, för att inte råka skrämmas.

Men efter bara ett par steg in på gårdsplanen hejdar sig Holm. Precis som med de försvunna hjulspåren på skogsvägen för en stund sedan, är det något med de båda bilarna och den mörka stugan som stör hans detaljsinne.

Ingenstans invid stugväggarna syns det till några pulkor eller skidor som antyder familjeliv. Inte heller ser det ut att vara skottat, förutom precis kring ytterdörren och bilarna. Och om det nu bor någon i stugan, varför ryker det då inte ur skorstenen? Stugan är inte vinterbonad och måste vara iskall utan en brasa. Dessutom är jullovet över sedan flera veckor, barnen borde vara tillbaka i skolan och Franzén själv i Stockholm.

Holm lyser försiktigt på bilarna igen. En stor svart suv, som han tror är Franzéns. Intill den en mer anonym svenssonbil som parkerats bakom suven, nästan som om den försöker gömma sig. Modellen och det som skymtar av färgen matchar inte alls den första bilen, vilket ger Holm känslan av att fordonet inte tillhör Franzéns fru.

Snötäcket på bilarna tyder på att de har stått här åtminstone ett dygn, så ingen av dem kan ha kört på hjorten. Ändå

får Holm en märklig känsla av att allt på något sätt hör ihop.

Han skakar av sig funderingarna. Om Mikael Franzén åkt hit mitt i iskalla, mörka vintern har han inte gjort det för att vintersporta, det är tydligt. Och troligen inte heller i sällskap med sin familj. Att knacka på dörren mitt i natten är därför en dålig idé. Det bästa alternativet är att försöka hålla sig så långt borta från stugan som möjligt, medan han diskret slutför sitt uppdrag.

Holm dämpar pannlampan, hämtar in Viggas lina och tar ut så mycket avstånd från stugan han kan medan han följer spåret på håll.

Det är inte särskilt svårt. Blodfläckarna är större nu och avtecknar sig tydligt mot snön även i det svagare ljuset. Hjorten kan inte ha långt kvar. Troligen kommer han att hitta den någonstans längs strandkanten.

Studsaren är försedd med ljuddämpare, och avfångningsskottet blir bara en dov smäll som Franzén och hans sällskap inte kommer att uppfatta över vinden.

Holm gör en extra vid lov kring stugknuten innan han återigen närmar sig spåret. Vinden är starkare på den här sidan av byggnaden, piskar upp vass snörök i ansiktet på Holm.

Spåret har hunnit bli till hälften övertäckt, men det går ändå fortfarande att följa. Vigga drar i linan, ivrig att återuppta jakten.

Rännan efter hjorten följer den sluttande naturtomten rakt ner mot bryggan och bastun. Viggas rörelser blir allt mer upphetsade, vilket betyder att de närmar sig. Holm matar ut mer lina, samtidigt som han kastar en blick tillbaka mot stugan.

Det är åtminstone tjugofem meter dit. Panoramafönstren som vetter ut mot tjärnen är mörka, utan minsta lilla ljuspunkt som antyder att någon är vaken.

Snörännan upphör alldeles vid strandkanten, vilket får Holm att hejda sig. Hjorten måste ha begett sig ut på tjärnen. Några frysta blodfläckar i isen stärker den slutsatsen.

Men Holm tvekar.

Vinden ligger rakt i ansiktet och snöröken bländar honom med hans eget lampljus, vilket gör det omöjligt att avgöra hur långt det är till andra sidan. Istäcket borde vara decimetertjockt, men det går inte att veta säkert. Is kan vara oberäknelig.

Och tanken på det kalla, mörka vattnet som lurar under ytan är inte tilltalande.

Kanske borde han följa strandkanten i stället. Det vore definitivt ett säkrare alternativ. Men bortom stugtomten finns bara vass och snårskog, och det skulle ta en bra stund för honom och Vigga att leta sig runt tjärnen.

Tiken drar i spårlinan, och gnyr svagt som om hon undrar varför de inte rör sig framåt.

Holm tar några prövande steg ut på isen. Precis som han trott känns den hård och fast under fötterna. Inget att oroa sig för.

Han kisar mot vinden, ger Vigga ytterligare någon meter spårlina och följer sedan långsamt efter.

Snötäcket slingrar sig över isen, nästan som en levande varelse. På några ställen bildar vinden små drivor, på andra blottar den svartisen. Här och där är isen fläckad av allt större fläckar fruset blod som glittrar brunrött i skenet från pannlampan. Hjorten håller på att blöda ut och jakten kommer därmed snart vara över.

Slutsatsen får till en början Holm att känna sig lättad. Men så börjar en obehaglig, krypande känsla att sprida sig över hans nacke. Det känns som om någon iakttar honom.

Han vänder sig om mot stranden. Allt är fortfarande mörkt där borta och stugan går bara att skymta som en skugga.

Ändå fortsätter det att krypa i hans nackskinn. Det är något med hela den här situationen som fått hans instinkter att slå larm.

Vigga drar hårt i linan och Holm låter henne återuppta jakten. Men han kan inte göra sig kvitt obehagskänslorna.

Kanske borde han vända om och avsluta eftersöket i morgon, i dagsljus. Att döma av de stora blodfläckarna på isen är hjortens lidande troligen redan över. Och om inte, skulle kylan snart göra resten. En död nästan lika barmhärtig som en gevärskula.

Holm är på väg att övertyga sig själv då Vigga plötsligt tvärstannar mitt i steget, med blicken fixerad vid något framför dem.

Holm försöker rikta lampljuset framåt genom den vassa snöröken.

Något sticker upp ur istäcket en bit bort, tycker han sig uppfatta. Det borde vara den stupade hjorten.

Men siluetten där framme påminner inte alls om en hjortkropp. Snarare ser det ut som två ojämna stubbar som sticker upp ur istäcket. Ett par stockar kanske, som frusit fast i tjärnen. Men inte heller den teorin känns riktig.

Och så är det hunden.

Vigga står kvar som paralyserad med rest ragg och stel svans. Men så backar tiken några steg och gnyr till innan hon plötsligt lägger sig platt rakt ner i snön, med blicken fortfarande fäst på silueterna där borta i isen.

”Vad är det, Vigga?” säger Holm.

Hunden rör sig inte.

”Kom, gumman.”

Holm drar lätt i spårlinan, men Vigga fortsätter att trycka sig mot isen, som om hon försöker göra sig så liten och platt som möjligt. Holm vänder sig mot silueterna igen och håller upp handen som skydd mot snön. Vad det än är där borta på isen, skrämmer det slag på henne.

Holm släpper spårlinan och tar ner geväret från axeln. Han matar in en patron i läget och höjer vapnet innan han försiktigt börjar närma sig silueterna. Vigga ligger kvar tryckt mot isen och gör ingen ansats att följa efter.

Vinden fortsätter att piska snö i Holms ansikte. Han mot-

står reflexen att skydda sig med handen och håller i stället geväret riktat framåt. Pulsen slår allt fortare och plötsligt märker Holm hur han, trots kylan, har börjat svettas. Snön sveper fram och tillbaka över isen, slingrar sig likt en enorm vit lindorm som hotar att när som helst rycka undan hans fotfäste. Han sväljer, försöker vara försiktig med var han sätter fötterna medan han sakta närmar sig de båda silouetterna.

Inte förrän han är bara några steg ifrån dem inser Holm vad det egentligen är som sticker upp ur det svarta istäcket.

Två huvuden, med ansiktena frusna i fasa och huden bränd av snö och frost.

Den makabra synen får Holm att skräckslaget ta ett steg tillbaka. Lössnön får hans fot att slinta och han faller baklänges. Hans svanskota slår i isen, men skräcken blockerar smärtan från att nå hans hjärna. Holm klamrar sig fast vid geväret medan han blir sittande som paralyserad.

Han borde ta sig upp, ta sig i land, slå larm.

Men han förmår inte röra sig. Blicken har frusit fast vid den makabra synen. Först nu inser han att huvudena tillhör en man och en kvinna och att de båda två bär varsin krona av istappar på hjässan.

Holm fortsätter att stirra paralyserat.

Så börjar Vigga yla. Ett högt, klagande ljud som skär genom vinden och får håren i Holms nacke att resa sig och förlamningen att släppa.

Då han trevar efter stöd med ena handen upptäcker han att den mörka ytan under honom inte alls är sjöis, utan en stor fläck av fruset blod.

”Helvete”, flämtar han. ”Helvete.”

# Jack

Han sitter i fåtöljen någon meter innanför det stora panoramafönstret som vetter ut mot tjärnen. Den sista glöden i eldstaden har sedan länge slocknat och kölden letat sig in genom de tunna stugväggarna.

Egentligen bekommer kylan honom inte särskilt. Han har upplevt mycket värre. Och plastdräkten han bär utanpå ytterkläderna hjälper honom att hålla värmen. Men sitter han still för länge blir musklerna stela, så för säkerhets skull har han lagt ett fårskinn över knäna.

Skinnet luktar fortfarande svagt av parfym. Ett kvardröjande minne som tillsammans med vinflaskorna och den utslocknade brasan antyder synderna som begicks i stugan tidigare under kvällen.

Innan hans ankomst.

Medan han väntat har han ätit av sin medhavda matsäck i det svaga ljuset från panoramafönstret. Små tuggor, försiktiga klunkar för att undvika att behöva använda toaletten.

Toaletten är ett av de första ställena de kommer undersöka i morgon, det vet han. Poliserna kommer att leta efter hårstrån, någon droppe kroppsvätska eller ett par avskrapade hudceller som kan avslöja honom. Förklara vem han är och, i förlängningen, varför han gjort det han gjort.

Men inga sådana spår existerar. I dräkten är han osynlig. Ett spöke som just druckit te och ätit smörgåsar.

Tanken gör honom lite full i skratt. Opassande, naturligtvis. Kanske blir han tvungen att erkänna det för Frostkungen när alltihop är över.

Han viker noggrant ihop servetten och återför den tillsammans med termosen till ryggsäcken.

Klockan är strax efter ett på natten. Drygt två timmar har gått sedan han ringde polisen. Utanför rullar snöröken över tjärnen. Bygger drivor, ritar mörka stråk där svartisen blottas.

*Frostkungens andetag,* som hans morfar brukade kalla röken.

Enligt Gubben var det samma stränga härskare som ritar kristallmönster på fönsterrutorna under iskalla vinternätter. Sköra små gåvor av sådan obeskrivlig skönhet att de nästan inte går att ta till sig.

Konstverk som ingen människa hinner lägga märke till, än mindre uppskatta.

Ingen förutom han själv.

För han vet hur det är att stå där utanför i mörkret. Att tyst titta in på människornas gärningar, deras hemligheter. Deras förbrytelser.

Det är därför Frostkungen valt ut just honom för sitt verk. För att han är speciell.

Hans tankar avbryts av ett ljussken som betyder att hans väntan är över.

Efter någon minut rundar en man med pannlampa och en hund i lina stugan och fortsätter längs spåret rakt ner mot sjön. Hunden rör sig så ivrigt att föraren nästan har svårt att följa med.

En jägare, precis som i sagan om Rödluvan.

Han höjer kameran med det stora teleobjektivet och knäpper av några bilder. När de finslipade planen hade han oroat sig för att hunden skulle få upp vittringen av honom. Att den skulle förstå att han satt härinne, och slå larm till sin ägare.

Men hunden har annat att tänka på. Liksom sin ägare är den på jakt efter ett skadat djur och de är båda alldeles för fokuserade på sitt uppdrag för att märka att de är iakttagna. Eller att spåret de följer i själva verket leder till något helt annat.

Genom kameran ser han hur jägaren och hunden ger sig ut på tjärnen. Tio, tjugo meter medan snön piskar mot dem. Alldeles snart kommer de vara framme. Hitta det han lämnat åt dem därute i isen.

Det uppdrag Frostkungen gett honom.

Vetskapen får hans hjärta att slå hårdare. Men så stannar jägaren upp, vänder sig om och riktar pannlampan tillbaka mot stranden. Ljuset glimmar mot fönstret så att han själv tvingas sänka kameran för att inte bländas.

Naturligtvis kan inte jägaren veta att han sitter här och iakttar honom. Ändå har något fått mannen att vända sig om. Instinkt kanske, en undermedveten varningssignal?

Anar jägaren faran, kämpar mot en ingivelse att avbryta jakten?

Vad innebär det i så fall för deras plan?

Tanken på misslyckande får ett spännband att dras åt kring hans bröst och han får svårt att andas. Han börjar treva efter mobiltelefonen för att söka Frostkungens råd.

Men så påminner han sig om att telefonen är avstängd och att han ensam måste bemästra situationen. Insikten får spännbandet att dras åt ytterligare. Han måste lugna ner sig.

Använda verktygen.

Han lägger knytnäven mot bröstet och slår den långsamt över hjärtat samtidigt som han räknar tyst för sig själv.

Tjugofem, tjugofyra, tjugotre.

Då han kommit till femton har hans stressnivå börjat sjunka.

Vid tio lossnar bandet sitt grepp kring hans bröst och han ser jägaren vända sig om igen och fortsätta ut på isen.

Men han fortsätter ändå att räkna hela vägen ner till noll innan han på nytt höjer kameran.

Faran är över. Deras plan håller. Han följer ljusskenet genom teleobjektivet. Ser hur det fladdrar runt, för att plötsligt tvärstanna, ungefär vid den punkt han räknat med.

Jägaren har nått sitt mål.

Det gör honom upprymd.

Han trycker av några sista bilder innan han reser sig och återbördar fårskinnet till soffan, på exakt den punkt där han hittat det. Närmaste polisbil är minst en halvtimme bort, vilket ger honom gott om tid att avsluta sitt verk och försvinna i mörkret.

Ur ryggsäcken tar han fram en av plastflaskorna han köpt på Ikea. Samma sort som man använder till senap och ketchup om somrarna.

Två av flaskorna har han redan tömt därute över snön och isen. Lämnat ett spår av röda små brödsmulor åt jägaren att följa, som i sagan om Hans och Greta.

Den tredje flaskan har han sparat för den allra sista uppgiften. Kanske också den viktigaste.

Signeringen av sitt verk.

Deras verk.

Han går fram till panoramafönstret och rör försiktigt vid glaset med ena fingret. Trots de dubbla nitrilhandskarna känns kylan rakt igenom gummit.

Han häller ett par droppar av plastflaskans mörka innehåll på sitt pekfinger och drar sedan några snabba streck över det kalla fönsterglaset.

Mönstret fryser nästan genast till is. Bildar spröda kristaller, sköra gåvor av obeskrivlig skönhet. Och till skillnad från hans tidigare gåvor kommer den här att väcka uppmärksamhet, det har Frostkungen lovat honom.

Och Frostkungen har alltid rätt.

Han häller ut mer av flaskans innehåll på fingret och fortsätter att måla. Svepande rörelser över det stora fönstret, i ett mönster som får hans hjärta att bulta allt hårdare.

Då han är klar tar han ett par steg tillbaka för att fotografera sitt konstverk, precis som han fått order om. Dokumentera att han följt planen in i minsta detalj.

Ute på isen rör sig lampan igen. Fladdrar vilt, eftersom dess bärare har börjat springa mot stranden. Ljusets rörelser får frostmönstren på glaset att skifta i blodrött och börja dansa över fönstret.

Han betraktar målningen med stolthet. Hans uppdrag är slutfört.

Han är Jack, Frostkungens tappre riddare.

Och det här är hans berättelse.